

Patys kurioziškiausi momentai, nutikę per 3 mėnesius, kada rinkau parašus referendumui

Visą laiką vadovavausi taisykle - padaryk priešą savo draugu. Ir man tai pavyko. Eigoje parašus pradėdavo rinkti tie, kurie buvo kategoriškai nusistatę prieš šitą politinę akciją.

- 1. Pats paskutinis** parašas dėl referendumo buvo mano žmonos. Nors pačioj šitos akcijos pradžioj Gitana labai nepitarė mano politinei veiklai, vėliau ji pradėjo labai man padėti ir porą mėnesių su manimi kiekvieną dieną gyveno tik referendumu. Lapkričio 29 dieną, 6 val. ryto, kai aš jau papusryčiaęs ruošiausi su krūva lapų vykti į autobusų stotį pasitikti paskutinius lapus su parašais iš kitų miestų, o po to - vykti į Vilnių, nes jau kiekviena minutė buvo brangi, į kambarį įėjo apsimiegojusi mano žmona ir pasakė: „Juk aš dar nepasirašiau...“
- 2. Labiausiai išsigandau**, kai vieną vakarą, apie 21 val., atvykau prie Kauno Klinikų pasiimti savo automobilio, kuris tarnavo ir kaip reklama, ir kaip slėptuvė nuo lietaus parašų rinkėjams. Tuo metu prie Klinikų nebuvo nei žmonių, nei taksi. Aš drąsiai įsėdu į savo automobilį, kuris, beje, pristovėjo prie Klinikų apie 1,5 mėnesio neužrakintas, ir dainuodamas kišu raktelį į užvedimo spynelę. Reikia pabrėžti, kad savo automobilį matydavau ne dažniau kaip kartą savaitėj. Lauke -- naktis ir nė vieno žmogaus aplink. Tik užtrenkus dureles ir dar nespėjus įkišti užvedimo raktelio į spynelę, man prie pat ausies pasigirsta ramus vyriškas balsas: „AŠ ČIA GYVENU...“
Nesu iš bailių, bet tuo momentu man vos nesustojo širdis. Pasirodo, kad mano automobilyje apsigyveno parašų rinkėjas Valentinas iš Klaipėdos, kuris vėliau surinko daugybę parašų...
- 3. Dažniausiai**, kai klausdavo žmonės, už ką reikia pasirašyti, atsakydavau: KAD SEIMAS MAŽIAU VOGTŲ arba kad LIETUVOJE GYVENTI BŪTŲ GERIAU. Bet labai dažnai atsakymai būdavo ir tokie:
 - kad studentai nevergautų užsienyje,
 - kad žmonės būtų linksmesni,
 - kad kiekviena moteris turėtų po vyrą,
 - kad degtinė krautuvėse būtų pigesnė,kad pilstukas „taškuose“ būtų geresnės kokybės ir t.t. Aš tik pažiūrėjęs į žmogų nusprenddavau, kokią „istoriją“ jam pasakoti. Labai dažnai net nesakydavau, už ką ar dėl ko reikia pasirašyti. Tiesiog akimis parodydavau, kad reikia užsiimti eilę prie parašų, ir žmonės pasirašydavo net neklausę. Tuo metu jau visa Lietuva žinojo, dėl ko renkami parašai...
- 4. Originaliausia** situacija su pasirašymu buvo, kai Kaune, Kęstučio gatvėje, troleibuso vairuotojas išgirdęs, kad aš per megafoną kviečiu dėl referendumo visus pasirašyti į MEGA, parodė ranka, kad sustočiau. Aš aplenkiau troleibusą ir įjungiau avarinį signalą. Avarinį signalą įjungė ir troleibuso vairuotojas. Kol troleibuso vairuotojas priėjęs pasirašinėjo dėl referendumo, jo kantriai laukė pilnas troleibusas keleivių...
- 5. Pats vyriausias žmogus** pasirašė pats. (Šitą istoriją papasakojo Valentinas). Prie prekybos centro SAVAS, kur „nakvodavo“ reklaminius automobilis, o jame nakvodavo ir Valentinas, kažkokia mašina privežė senolę. Močiutei -- virš šimto metų. Valentinas pasisiūlė už močiutę užpildyti

duomenis. Senolė net įsižeidė dėl siūlomos paslaugos, ir pati nepriekaištingai pasirašė referendumui.

6. **Didžiausia netektis** man asmeniškai, tai, kad aš kažkuriam laikui praradau savo draugą. Iki tol, kol referendumui pasirašė jo tėvas, mes labai neblogai ir artimai bendravom. Turiu pabrėžti, kad jo tėvas pasirašė pats. Aš to net neprašiau. Po to, kai draugas sužinojo, kad jo tėvas pasirašė referendumui, tuoj pat paskambino man ir mane iškoneveikė necenzūriniais žodžiais. Taip jis elgėsi pirmą kartą per mūsų dviejų metų draugystę. Negaliu nepasakyti, kad draugo tėvas -- docentas, mokslininkas, dėstytojas ir labai nemažai nusipelnęs Lietuvai žmogus (įgalus, sveikas, linksmas, blaiviai mąstantis, dirbantis, lietuvis). Na, bet labai nepergyvenu, nes tikiu, kad tikros draugystės negali „išardyti“ niekas...
7. **Net du kartus** teko važiuoti pas Kėdainių rajono žemės ūkio technikos gamyklos LAUMETRIS direktorių, kad pastarasis rinktų parašus referendumui. Pirmą kartą, kai atvykau pas direktorių, po 1 minutės pokalbio jis man paaiškino, kad nori parduoti žemę užsieniečiams ir dar nori, kad Žygaičiuose Chevron'as ieškotų skalūnų. Supykęs direktorius išmetė mano portfelį su kompiuteriu į lauką ir sugriebęs už apykaklės, pradėjo tempti lauk ir mane. Tačiau, matydamas, kad vienas manęs nejveiks, iškvietė apsaugą. Aš truputį įsižeidžiau ir, nukabinęs nosį, susinervinęs, pats, nesulaukęs apsaugos, išvažiavau.
-Praėjus savaitei paskambinau tam pačiam direktoriui ir pasiūliau susitikti, norėdamas parašyti straipsnį apie jų įmonę į dienraštį „Karštas komentaras“. Tą pačią dieną sužinojau, kad direktorius pakabino ant visų įėjimų į teritoriją lenteles su užrašu PRIVATI VALDA. Kitą dieną aš dar kartą jam paskambinau ir pasakiau, kad noriu apie jų įmonę pakalbėti per tiesioginę TV laidą „Kontaktas“. Kitą rytą man paskambino Pranciškus Šliužas ir paprašė, kad aš nekalbėčiau per televiziją apie įmonę „Laumetris“, nes pastarosios direktorius jau tapo mūsų „draugu“ ir... net renka parašus referendumui! Per tiesioginę TV laidą „Kontaktas“ aš padėkojau įmonės direktoriui už patriotizmą ir meilę Lietuvai...
8. **Didžiausia dovana**, kurią turėtų gauti vienas parašų rinkėjas, tai yra ganėtinai brangus žemės ūkiui skirtas padargas, kurį pažadėjo padovanoti vienos įmonės direktorius, jeigu bus surinktas reikiamas parašų skaičius -- 300 000. (Parašų surinkta 320 000, taigi parašų rinkėjas kantriai laukia žadėtosios dovanos).
9. **Didžiausią finansinę paramą referendumui** gavau lapkričio 29 dieną, apie 7.30. Autobusų stotyje belaukdamas autobuso su parašų rinkimo lapais iš Šakių ir bekalbėdamas su Pranciškumi Šliužu telefonu, pastebėjau ant žemės gulintį 20 litų banknotą. Apie tai telefonu pasakiau Pranciškui ir nuėjau į informaciją, kad praneštų visiems keleiviams, jog rasti pinigai... Deja, stoties darbuotoja atsisakė pranešti tokią informaciją, motyvuodama tuo, kad norinčių atsiimti, i pamestus pinigus gali atsirasti labai daug. Nejučiom pagalvojau, kad gal Tas, Kuris Aukštai, pasiuntė simbolinę paramą referendumui... Vis dėl to Dievas yra!
10. **Buvo už ką** gauti du smūgius ranka per fizionomiją nuo nepažįstamos moters Vilniuje, Vinco Kudirkos aikštėje, per krepšininkų sutikimą iš Ispanijos. Greičiausiai mano transparantas su užrašu TAUTOS REFERENDUMAS moteriškai labai nepatiko. O gal ta moteriškė per mano aukštai iškeltą transparantą negalėjo matyti Lietuvos Prezidentės, stovinčios ant scenos? Arba gal tai moteriškai nepatiko mano šokis, kurį aš, su policininkų pagalba perlipęs per tvorą, sušokau kartu su krepšininkais. ? Bet aš visiškai nesupykau ant tos pikčiurnos. Jeigu smūgiavo, matyt buvo už ką. O gal aš jai labai patikau? Juk kartais pasitaiko ir tokių simpatijos išreiškimo formų... ?!)

11. Labiausiai pakenkė parašų rinkimui dėl referendumo ne tie, kurie nepasirašė arba agitavo nepasirašyti, baugindami tautiečius, kad šie negaus ES paramos, kuri ir taip triskart mažesnė už paramą kai kurioms ES šalims, bet tie, kurie, apsimetę Lietuvos patriotais, pasiėmė šimtus parašų rinkimo lapų ir, nerinkdami parašų, tuos lapus pralaikė iki paskutinės dienos. Tai --Viešvilės kaimo bendruomenės pirmininkas, Birštono seniūnas, Raseinių ūkininkų sąjungos pirmininkas... Tokių žmonių, kurie tikslingai užsiiminėjo sabotažu, -- Lietuvoje šimtai. Bet būtų nesąžininga ant tų žmogelių pykti, kadangi jie sąžiningai vykdė savo partijų nurodymus. O, kaip žinia, beveik visos Lietuvos „mylinčios“ ir Lietuvos ateitimi „besirūpinančios“ partijos viešai uždraudė savo partiečiams pasirašinėti dėl referendumo, nekalbant jau apie patį parašų rinkimą. Nes beveik visos didžiosios partijos laimingą Lietuvos žmonių ateitį ir šviesų rytojų mato tik pardavus Lietuvą. Tad tokių žmonių, kurie yra ištikimi savo partijoms, nereiktų smerkti. Būdami ištikimi savo partijai, visų pirma jie taip išreiškia meilę Tėvynei... O Tėvynę myli visi skirtingai. Vieni –ją saugodami ir gindami. Kiti -- parduodami ir papildydami savo asmeninį biudžetą. Kiekvienas savaip...

---Ir visai sąlyginai nedaug išlaidų patyriau per tuos tris mėnesius. Viliuosi, kad ne aš vienas referendumui išleidau kelias dešimtis tūkstančių litų. Ir tikriausiai ne aš vienas nesigailiu išleidęs tuos pinigus. Įsigijau labai daug artimų sielai, įdomių, drąsių, neparsidavusių ir neveidmainiaujančių žmonių. Pamačiau daugelio žmonių tikruosius veidus, kurių, jei ne parašų rinkimas referendumui, tikriausiai niekada taip ir nebūčiau pamatęs....

Su didžiule pagarba visiems savanoriams ir visiems pasirašiusiems referendumui --

Algirdas Mačiulaitis